

været indrømmet Compagniet, ogsaa erkjende, at det har en Grad af Billighed for sig, — og det er dette Hensyn, i Forbindelse med hvad jeg troer Sagen ialmindelighed udfordrer, nemlig, at man skal belaste Assuranceforretninger saa lidt som muligt, der gjør, at jeg mener, at man vilde opnaae den bedste Afgjorelse af Sagen ved at sætte Afgiften til 42 Sk. for enhver Police. Jeg kan vel ikke nægte, at jeg har fundet nogen Betænkelighed ved det Andragende, jeg har tilladt mig at forbeholde mig til 2den Behandling, i det Argument, at de private Assurandører i den Erklæring, den ærede Finantsminister oplæste, have erklæret, at de troede, at den private Svassurancelol vel kunde bestaae med en saadan Tærtbestemmelse, som findes i dette Udkast; men jeg skal dog imidlertid herved tillade mig at bemærke, at de private Assurandører tidligere — jeg troer i Juni 1850 — indgave et Andragende om, at Afgiften maatte bestemmes til 42 Sk. for hver Police, og at de ogsaa i den Skrivelse, som Finantsministeren oplæste, have bemærket, at de troede, at der maaskee var Noget, som talte for, at det forblev derved, og at man altid, hvis det fandtes hensigtsmæssigt, havde den Udvei at kunne forhøje Paalægget. De have imidlertid jo ogsaa ganske vist erklæret sig for, at Assuranceforretningerne kunde bære det Paalæg, som ved den Tærtscala, der findes i Udkastet, er foreslaaet. Det vidner ialtsald, uden at jeg vil vindicere nogen Roes over de private Assurandører, om en vis Grad af Uegennyttighed, at de ikke stærkt holdt paa at komme til at drive deres Forretninger med de mindst mulige Udgifter. Denne Anskuelse hos dem kan maaskee ogsaa være fremkommen ved den patriotiske Betragtning, som i et saadant Dieblisk saa let kunde gjøre sig gjældende under Tidforhold, hvor alle gode Borgere erkjendte, at, hvor Staten paa en passende Maade kunde erhverve sig de Paalæg, dens Udgifter trængede, burde man ikke modsætte sig det; det geraader vist ialtsald ikke Indretningen til Last, at den har erklæret, at et saadant Paalæg kunde bæres. Men det turde dog være et Spørgsmaal, naar man kommer til at overveie Sagen i dens hele Sammenhæng,

om der ikke turde være overveiende Grunde, som talte for, at man, idetmindste, naar man sætter Tærten lige for alle Svassurancelolretninger i Staten, burde begynde med den moderate Tært, som hidtil har fundet Sted for Compagniet. Jeg har alt tidligere bestræbt mig for at udvikle, og jeg troer, det ligger overhovedet i Forretningernes Bestaafenhed, at man skal, saa lidt som muligt, søge ved Hjælp af dem at skaffe Staten en Indtægt, der endogsaa i det foreliggende Tilfælde ikke just er nogen stor eller betydelig Gjenstand, da den nemlig findes calculeret i Motiverne til omtrent 9000 Rbd. Det stiller sig for mig saaledes, at virkelig den hele Svassurancelol-Forretning er en saa nyttig og vigtig Branche, at man vel fra Lovgivningens Side kan udtale en Erkjendelse deraf ved at lade det Paalæg, som søges igjennem det, blive saa lidt som muligt. Jeg troer, at i denne Tid og under Forhold, som de nærværende, hvor man paa mange andre Maader maa komme til at beskæfte Erhvervet, navnlig ved Indkomsskatten og i andre Retninger, er det ikke uvigtigt, saa lidt som muligt, at beskætte saadanne Foranstaltninger, der egne sig til et stort Opsving og netop til at kunne fremkalde Erhverv og Indkomst for Mange. Det er efter disse almindelige Betragtninger, at jeg virkelig troer, at mit Forslag kan have en heel Deel for sig. Jeg skal ogsaa nu, idet jeg følger Exemplet af den ærede 2den Landstingsmand for Kjøbenhavn (Treschow), idet han paaberaabte sig den Erklæring, som Indenrigsministeriet havde afgivet over Svassurancelol-Compagniets Andragende, tillade mig til Gunst for den Mening, som jeg har søgt at gjøre gjældende, at paaberaabe mig Indenrigsministeriets Erklæring i en Skrivelse af 6te Septbr. 1850 til Finantsministeriet. Denne angik nemlig en Erklæring over det Andragende, der var indkommet fra de private Assurandører, om, at Stempletpapirafgiften maatte bestemmes lige for dem og for Compagniet. Deri har den høitærede Indenrigsminister — og jeg takker ham derfor, fordi han nemlig deri har udtalt en Grundsetning, som jeg finder aldeles rigtig — udtalt sig saaledes, at han i Almindelighed vilde finde det rigtigt, at der gaves en almindelig Bestem-